



## Întâmpinarea Domnului.

### Duminica 17-a după Rusalii (a Cananeencei)

#### APOSTOL. EVREI 7, 7-17; II CORINTENI 6, 16-18; 7, 1

„Fraților, fără de nicio îndoială, cel mai mic se binecuvântează de cel mai mare. Și aici iau zeciuală niște oameni muritori, pe când dincolo, unul care e dovedit că este viu. Și, ca să spun așa, prin Avraam, a dat zeciuală și Levi, cel ce lua zeciuală, fiindcă el era încă în coapsele lui Avraam, când l-a întâmpinat Melchisedec. Dacă, deci, desăvârșirea ar fi fost prin preoția Leviților (fiindcă Legea sa dat poporului pe temeiul preoției lor), ce nevoie mai era să se ridice un alt preot, după rânduiala lui Melchisedec, și să nu se zică după rânduiala lui Aaron? Iar dacă preoția s-a schimbat, urmează numaidecât și schimbarea Legii. Pentru că Acela, despre Care se spun acestea, Își ia obârșia dintr-o altă seminție, de unde nimeni n-a slujit altarului, știut fiind că Domnul nostru a răsărit din Iuda, iar despre seminția aceasta, cu privire la preoți, Moise n-a vorbit nimic. Apoi, este lucru și mai lămu-

rit că, dacă se ridică un alt preot după asemănarea lui Melchisedec, El s-a făcut nu după legea unei porunci trupești, ci cu puterea unei vieți nemuritoare, fiindcă se mărturisește despre El: «Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.»

Fraților, noi suntem Biserica Dumnezeului Celui viu, precum Dumnezeu a zis: «Voi locui în ei și voi umbla și voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu». De aceea, «Ieșiți din mijlocul lor și vă osebiți, zice Domnul» și «de ceea ce este necurat să nu vă atingeți și Eu vă voi primi pe voi și voi fi vouă tată și veți fi Mie fii și fiice, zice Domnul Atotțiitorul». Având, deci, aceste făgăduințe, iubiților, să ne curățim pe noi de toată întinarea trupului și a duhului, săvârșind sfințenia întru frica lui Dumnezeu.

#### EVANGHELIE. LUCA 2, 22-40; MATEI 15, 21-28

În vremea aceea au adus părinții pe Iisus Pruncul în Ierusalim ca să-L pună înaintea Domnului, precum este scris în Legea Domnului, că «orice întâi-născut de parte bărbătească să fie închinat Domnului», și ca să dea jertfă, precum s-a zis în Legea Domnului, «o pereche de turturele sau doi pui de porumbel». Și, iată, era un om în Ierusalim, cu numele Simeon; și omul acela era drept și temător de Dumnezeu, așteptând mângâierea lui Israel, iar Duhul Sfânt era asupra sa. Lui i se vestise de către Duhul Sfânt că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Hristosul Domnului. Și, din îndemnul Duhului a venit la templu; iar când părinții au adus înăuntru pe Pruncul Iisus, ca să facă pentru El după obiceiul Legii, Simeon L-a primit în brațele sale și a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis: Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o

înaintea feței tuturor popoarelor, luminează spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel. Iar Iosif și Mama Pruncului se mirau de ceea ce se vorbea despre Prunc. Și i-a binecuvântat Simeon și a zis către Maria, Mama Lui: Iată, Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn care va stârni împotriviri, iar prin sufletul tău va trece sabie, ca să se descopere gândurile din multe inimi. Și era și Ana prorocița, fiica lui Fanuel, din seminția lui Așer, ajunsă la adânci bătrâneți și care trăise cu bărbatul ei șapte ani de la fecioria sa; ea era văduvă, în vârstă de optzeci și patru de ani, și nu se depărta de templu, slujind noaptea și ziua, în post și în rugăciuni. Și venind și ea în acel ceas, lauda pe Dumnezeu și vorbea despre Prunc tuturor celor care așteptau mântuirea în Ierusalim. După ce au săvârșit toate, sau întors în Galileea, în cetatea lor Nazaret. Iar Copilul creștea și

Se întărea cu duhul, umplându-Se de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era asupra Lui.

În vremea aceea a venit Iisus în părțile Tirului și ale Sidonului. Și, iată, o femeie canaaneancă, din acele ținuturi, ieșind striga, zicând: Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de diavol. Iisus însă nu i-a răspuns niciun cuvânt; și, apropiindu-se, ucenicii Lui Îl rugau, zicând: Dă-i drumul, că

strigă în urma noastră. Iar El, răspunzând, a zis: Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel. Iar ea, venind, s-a închinat Lui, zicând: Doamne, ajută-mă! El însă, răspunzând, i-a zis: Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor. Dar ea a zis: Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile ce cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând, Iisus i-a zis: O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești! Și s-a tămăduit fiica ei din ceasul acela.

## TĂLCUIRI

### Despre Slava Harică a dreptilor Noului Testament

„Că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumină spre descoperirea neamurilor și slavă poporului Tău Israel” (Luca 2, 30-32). Nu se poate număra, iubiților întru Hristos fiii mei, de câte ori am auzit la Dumnezeieștile slujbe cuvintele imnului insuflat dreptului bătrân Simeon, primitorul de Dumnezeu: „Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne...”. La aceste cuvinte ne face atenți Sfânta Biserică, mai ales astăzi, la această mare sărbătoare a Întâmpinării Domnului.

Despre ce ne vorbește, iubiților, acest sfânt imn al bătrânului Simeon, această cântare mărturisitoare înaintea morții lui? În câteva cuvinte, în ea se cuprinde toată lucrarea lui Hristos. Aici se spune: „...că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor...”. În puterea darului proorocesc dat lui Simeon, el a întrezărit amănunțit mântuirea care a făcut-o pentru noi Mântuitorul nostru, mai ales pătimirea de pe Cruce și moartea.

Dar nu numai în puterea darului proorocesc Sfântul Simeon a întrezărit această mântuire, ci și datorită faptului că el a fost unul din cei șaptezeci de traducători ai Bibliei, cu trei sute de ani înaintea Întâmpinării Domnului. El traducea cartea proorocului Isaia, care atât de exact a prezis și a ilustrat patimile și moartea lui Hristos, ca și cum ar fi văzut totul cu ochii lui și s-ar fi aflat lângă Cruce, când Domnul era răstignit.

Nu în zadar, Proorocul Isaia este numit Apostolul lui Hristos al Vechiului Testament.

Mai departe, în sfântul imn al bătrânului Simeon se spune: „...lumină spre descoperirea neamurilor...”. Din aceste cuvinte se vede că dreptului Simeon i-a fost descoperită urmarea lucrării răscumpărătoare a

lui Hristos - răspândirea credinței în Hristos, ca Dumnezeu întrupat pe pământ, printre toate popoarele păgâne.

Este interesant că atunci când dreptul Simeon vorbește despre mântuire și luminarea lumii întregi cu lumina credinței, îi are în vedere pe toți oamenii. Iar la sfârșitul cântării sale el vorbește doar despre slava poporului lui Dumnezeu, noul Israel. După moartea mântuitoare a lui Hristos, poporul ales al lui Dumnezeu, adică noul Israel, este Biserica Noului Testament, adică dreptii Noului Testament. Și aceasta este de înțeles.

Domnul a săvârșit lucrarea mântuitoare a răscumpărării pentru toată omenirea; la fel și lumina credinței ortodoxe s-a răspândit încă prin propovăduirea Apostolilor în toate colțurile lumii. Dar nici pe departe, nu toți oamenii s-au folosit de lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos și n-au primit credința advăratată în El; de aceea puțini oameni, chiar și din rândurile ortodocșilor, dobândesc slava despre care vorbește Sfântul Simeon, Primitorul de Dumnezeu.

Totuși, ce trebuie să înțelegem prin această slavă? Sfântul Simeon a înțeles slava care se manifestă în viața oamenilor sfinți, prin lucrarea Harului, din



momentul pogorării peste Apostoli a Sfântului Duh. Aceasta este mai înainte de toate sfințenia dreptilor Noului Testament care este nedespărțită, după cuvintele lui Hristos, de bucuria Dumnezeiască (Ioan 15, 10-11).

Această slavă sunt semnele și minunile nespuse, pe care le săvârșeau plăcuții lui Dumnezeu, în puterea sfințeniei lor, prin Harul Sfântului Duh. Această slavă este cunoașterea Dumnezeiască a sfinților, care se manifesta prin descoperirile nespuse ale Tainelor Dumnezeiești și vederea Domnului Iisus Hristos în slava Lui Dumnezeiască, a Preacuratei Lui Maici, sfinților îngeri și altor locuitori cerești.

Prin această slavă trebuie să înțelegem ceea ce proorocește a spus Dumnezeiescul psalmist: „Sfinților celor de pe pământul Lui, minunate au făcut Domnul toate voile Sale într-înșii” (Psalmi 15, 3).

De slava, pe care a întrezărit-o Sfântul Simeon, Primitorul de Dumnezeu, se minunează îngerii și pentru care Îl proslăvesc neîncetat. De ea se minunează oamenii, căci la sfinți se referă cuvintele Mântuitorului nostru: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16).

Această slavă a dreptilor Noului Testament o simt și animalele sălbatice. În viața sfântului Simeon Stâlplnicul se spune că odată la stâlpul lui s-a târât un șarpe mare de 16 stânjeni lungime. El a început să-i arate ochiul său în care spânzura un ghimpe mare, fără cuvinte rugându-l pe marele stâlplnic să-l vindece. Sfântul Simeon i-a însemnat ochiul cu semnul sfinței cruci și ghimpele a căzut. Ca mulțumită pentru vindecare șarpele, a stat întins înaintea stâlpului, în toată lungimea, o săptămână întregă. Pelerinii care veneau la stâlplnic pentru povățuire și vindecare, se umpleau de cutremur și frică văzând un asemenea monstru. De aceea sfântul stâlplnic a spus șarpelui: „Tu îi înfricoșezi mult pe oamenii lui Dumnezeu care vin la mine. Pleacă de la stâlpul meu”. Iar șarpele, ca o făptură înțelegătoare, s-a supus glasului minunatului plăcut al lui Dumnezeu și imediat a plecat de lângă stâlp.

Voi știți, iubitorilor întru Hristos fiii mei, cum slujea leul Sfântului Gherasim de la Iordan și cum se supunea Sfântului Serafim de Sarov ursul. Iar egumenei mănăstirii Staroladojskaia din regiunea Novgorod i se supuneau lupii. Când iarna, după ce se ruga în pa-

raclisul din adâncul pădurii întunecate, se întorcea cu schiorii în mănăstire, lupii o escortau pe de o parte și alta ca niște străji credincioase, îi înțelegeau cuvintele ei și cea mai mică mișcare a mâinii. Așa ocrotind-o pe marea nevoitoare, lupii o însoțeau până la porțile mănăstirii.

Iată ce slavă a dreptilor Noului Testament a prevăzut dreptul Simeon. Prin ea trebuie să înțelegem și sfârșitul minunat al sfinților. Nu numai singur Sfântul Serafim de Sarov a avut un sfârșit slăvit, când îngerii i-au urcat sufletul la scaunul Dumnezeiesc într-o lumină harică și orbitoare. Asemenea sfârșit slăvit a dăruit Domnul și Sfinților Antonie cel Mare, Sfântului Cuvios Amun, Teodor Studitul și lui Iosif, Făcătorul de cântări și altor mari bineplăcuți ai lui Dumnezeu.

Proorocește a văzut Sfântul Simeon și slava dreptilor care, după cuvântul lui Hristos, „...vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor (Matei 13, 43). În sfârșit, Sfântul Simeon și-a văzut și propria slavă viitoare în cereasca Împărăție a lui Hristos. Cât de mare este ea, Sfântul Nicolae, făcătorul de minuni i-a descoperit Sfântului Petru Atonitul printr-o vedenie. Sfântul Nicolae i-a spus Preacuviosului Petru că Simeon Primitorul de Dumnezeu are îndrăzneală atât de mare înaintea Scaunului Dumnezeiesc, pe care el, Sfântul Nicolae, nu o are și de aceea, trebuie să se roage cu sârguință dreptului Simeon.

Ce vrea de la noi, iubitorilor întru Hristos fiii mei, Sfânta Biserică, atunci când ne amintește de cuvintele sfântului Simeon, primitorul de Dumnezeu? Ea vrea ca noi neîncetat să ne amintim că Domnul a lucrat mântuirea prin vărsarea Sângelui Său pentru toți oamenii și prin urmare și pentru fiecare dintre noi, iar noi va trebui să dăm seamă în fața Lui, în fața Sângelui Său, dacă prin păcatele noastre îl vom necinști.

Apoi Sfânta Biserică mai vrea ca noi neîncetat să ne amintim de roadele patimilor răscumpărătoare de pe Cruce ale Mântuitorului: răspândirea credinței în Hristos printre toți oamenii de pe pământ și pentru ca întotdeauna să ne călăuzim de lumina acestei credințe, temelia și mijlocul pentru lucrarea propriei noastre mântuiri.

Această dorință a Bisericii se va împlini în viața noastră, dacă ne vom sârgui să avem adevărata credință ortodoxă. Dacă vom avea o credință eretică, vom aduce asupra noastră marea mânie a lui Dumne-

zeu și aici și în viața de după moarte, iar în locul Împărăției Cerești, veșnica noastră soartă vor fi muncile iadului.

În sfârșit, Sfânta Biserică atenționându-ne asupra cuvintelor cântării bătrânului Simeon de Dumnezeu insuflată, vrea ca noi să ne sârguim neîncetat către această slavă harică pregătită

nouă de Dumnezeu, prin împlinirea neabătută a poruncilor Dumnezeiești. Atunci această slavă, într-o oarecare măsură, se va închipui în noi în viața noastră pământească, iar în cea cerească, Împărăție a lui Hristos, se va descoperi deplin.

Atunci asupra noastră se vor împlini cuvintele rugăciunii Arhieresti a lui Hristos, Care se ruga astfel Dumnezeiescului Său Tată pentru ucenici, pentru toți ceilalți credincioși adevărați: „Părinte, voiesc ca, unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat, ca să vadă slava Mea pe care Mi-ai dat-o, pentru că Tu M-ai iubit pe Mine mai înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17, 24). Amin.

Sfântul Serafim Sobolev -  
Cuvânt la Întâmpinarea Domnului -  
*Despre slava harică a dreptilor Noului Testament*



## FRÂNTURI DE SINAXAR

Întâmpinarea Domnului (2 februarie) marchează ducerea Pruncului la Templul ierusalimitean la împlinirea celor 40 de zile de la Naștere. Momentul este păstrat cu sfințenie și în Ortodoxie unde la 40 de zile părinții și nașii duc noul născut la biserică unde este îmbisericit, iar mama este reintegrată în comunitatea euharistică.

Această sărbătoare o întâlnim și în catolicism dar acolo accentul este pus pe Fecioara Maria și curăția ei (Festum purificationis Beatae Mariae Virginis) fiind considerată sărbătoare a Maicii Domnului nu a Fiului ca în Ortodoxie. Nu era însă nevoie de curățirea

## Duminica a 17-a după Rusalii

Ce a făcut-o pe cananeancă să vină la Domnul și să stăruie atât în cererea ei? Convingerile care se încheau în ea: ea era încredințată că Mântuitorul are puterea să o tămăduiască pe fiica ei și a venit la El; ea era încredințată că El nu va lăsa neîmplinită cererea ei și nu a încetat să ceară. Convingerile sunt rezultatul întregii vieți: al educației, al gândurilor ce umplu mintea de obicei, al impresiilor lăsate de lucrurile din jur, al învățăturilor cercetate și al feluritelor întâmplări și îndeletniciri din viață. Sub înrâurirea tuturor acestora, gândirea lucrează și ajunge la anumite convingeri. Aici trebuie să avem în vedere că pretutindeni este și din toate părțile pătrunde în sufletul omului adevărul lui Dumnezeu. Adevărul poate fi aflat în inima omului; adevărul lui Dumnezeu este întipărit în toate făpturile; adevărul lui Dumnezeu poate fi aflat în obiceiurile și datinile oamenilor; ba chiar și în învățăturile lor poate fi găsit într-o măsură mai mică sau mai mare. Pretutindeni însă stă la pândă și minciuna. Cine este din adevăr, acela adună adevăr și este plin de convingeri adevărate, mântuitoare; iar cine nu este din adevăr adună minciuna și este plin de convingeri mincinoase, de rătăcirii pierzătoare. Dacă a fi sau a nu fi din adevăr depinde de om, să judece fiecare; însă judecata lui Dumnezeu îi așteaptă pe toți...

Sfântul Teofan Zăvorâtul – *Tâlcuiri*

aceleia care a născut fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul. Dar ea, ca să nu se arate potrivnică Legii, ci mai ales să fie ascultătoare, a venit să se curățească, ea cea cu totul curată și fără prihană. Primele mențiuni despre sărbătoare sunt din secolul al IV-lea, 382-382 din Jurnalul Egeriei. Sfântul Chiril (+386) are un panegiric, o predică solemnă la această sărbătoare, fapt care atestă vechimea ei, apoi Iustinian, dreptcredinciosul împărat, a poruncit să se cinstească ca un praznic dumnezeiesc al Născătoarei de Dumnezeu, precum sunt și alte praznice mari.

## CUVÂNT DE LA PĂRINȚI

Taina Adevărului nu stă în lucruri, nici în idei, nici în simboluri, ci într-o Persoană. În Persoana divino-umană a Domnului Hristos. „Eu sunt Adevărul”. Întru tot desăvârșitul Adevăr, niciodată micșorat, niciodată schimbabil, pururea Unul și Același în plinătatea Sa întru tot desăvârșită, pururea Unul și Același ieri și azi și în veci. Adevărul este pururea veșnic, și în timpul veșnic, pururea nemărginit, și în cele mărginite nemărginit, pururea nemuritor, și în cele muritoare nemuritor. Toate celelalte adevăruri izvorăsc din el precum razele din soare, de aceea și ele sunt nemuritoare și veșnice. De fapt, toate dogmele constituie un singur Adevăr: Dumnezeu-Omul, Domnul Hristos. Ele toate duc la El, pentru că vin de la El. Ele toate duc la El, precum fiecare rază a soarelui duce la soare.

Dacă omul pornește și merge până la capătul adevărului despre Bine, trebuie să ajungă la Domnul

Hristos, izvorul, făcătorul și începătorul acestuia. Dacă merge până la capătul adevărului despre Dreptate, din nou trebuie să ajungă la Domnul Hristos, izvorul și făcătorul acesteia. Dacă merge până la capătul adevărului despre viață, lume, veșnicie, iubire, desăvârșire, milă, fericire, blândețe, nădejde, rugăciune, credință, pururea trebuie să ajungă la Domnul Hristos, unicul izvor și făcător. Omul filosofiei ortodoxe simte cu toată ființa și constată că nu este nimic relativ, nici pe partea aceasta, nici pe partea cealaltă a mormântului. Prin toate nevoițele, întâmplările și experiențele, el, cu tot sufletul lui, merge și se îndreaptă spre infinit și spre veșnicie, spre infinitul și veșnicia lui Hristos.

(Sfântul Iustin Popovici, Dogmatica Bisericii Ortodoxe, volumul I, Editura Doxologia, Iași, pp. 28-29)

## TROPARUL ȘI CONDACUL LA PRAZNICUL ÎNTÂMPINĂRII DOMNULUI

### Glăsu 1

*Bucură-te, Ceea ce ești Plină de har, Născătoare de Dumnezeu Fecioară;  
că din tine a Răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeul nostru,  
luminând pe cei dintru întuneric. Veselește-te și tu, bătrânule drepte, cel ce ai primit în brațe  
pe Izbăvitorul sufletelor noastre, Cel Ce ne-a dăruit nouă și Învierea.*

*Cel Ce cu nașterea Ta ai sfințit pântecul Fecioarei și mâinile Dreptului Simeon  
care Te-au întâmpinat acum le-ai binecuvântat și precum se cuvenea ne-ai mântuit pe noi,  
Hristoase Dumnezeule, împacă lumea ce se găsește în războaie  
și întărește Biserica pe care o ai iubit, Unule Iubitorule de oameni.*

## GÂNDUL ZILEI

*„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace,  
că văzură ochii mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței  
tuturor popoarelor; luminează spre descoperirea neamurilor  
și slava poporului Tău, Israel”*

**(LUCA 2, 29-32)**